

La preinscripció universitària, cosa de tots

Com cada any, quan s'acaba la primavera s'inicia el termini de preinscripció a la universitat. Milers de joves abandonaran el batxillerat per adreçar-se a la universitat i continuar els seus estudis. Hi ha un tràmit, és cert: la selectivitat. Però només és això, un pont. I més ample que el de Brooklyn, pel qual caben gairebé tots els estudiants que decideixin travessar-lo. És un fet que, sense ni adonar-se'n, els joves traspassen de l'institut a la universitat.

Però són adolescents, cal no oblidar-ho, i si no senten com un canvi el trànsit d'uns estudis cap a uns altres —dels secundaris als superiors—, buscaran el canvi en un altre lloc, com per exemple en un nou escenari. Poden decidir, doncs, que fer els estudis en un lloc especial és el que més els convé, als joves, per notar aquest canvi. I això vol dir, gairebé sempre, marxar per descobrir-se a Barcelona, el lloc que els ha de canviar la vida perquè hi ha edificis molt alts i gent diferent. I sobretot, perquè intueixen que és una ciutat diferent de les altres.

La Universitat de Girona competeix en molts fronts. En el de la qualitat i l'excel·lència en la recerca i en la docència, el primer de tots. Però també ho fa en uns altres, més imaginaris que reals, potser secundaris, aquests fronts, però que tenen una certa importància en el moment en què l'estudiant ha de prendre la decisió de triar una universitat o una altra. Se'm pot advertir que posar-me en això no és més que competir contra els molins de vent, empatollar-me. Pot ser que sí, que proposi espaventar fantasmes, però aquest factor tan poc consistent de la tria és el que té una repercussió més important. Si ells no trien Girona, la UdG perd.

Si els estudiants triessin només pels índexs que se'ls mostren dels centres, pels èxits en la recerca, per la inserció laboral dels seus graduats, per tot el cúmul de dades objectives que, cada any, també per la primavera, els obsequien els analistes de la Fundació CYD, si fos per això, fa molt de temps que només quedarien mitja dotzena d'universitats a tot l'Estat espanyol.

L'accés

Per accedir al primer curs d'un estudi universitari de grau cal fer la preinscripció universitària. La preinscripció és un sistema coordinat de distribució dels estudiants que garanteix la igualtat de condicions en el procés d'ingrés. La UdG posa el CIAE a disposició de l'estudiant per guiar-lo en el seu camí cap a la universitat.

La decisió que prenen els estudiants atén factors més complexos que no pas els que quantifiquen determinats administradors del coneixement social.

La universitat —ha de ser així, perquè és un reflex del seu entorn— no creix sense un ecosistema favorable. No ens enganyem: Oxford i Cambridge no serien famoses al món si no hi hagués Londres a tocar. En canvi, aquí, es demana a la universitat allò que com a ciutat no s'ha estat en condicions de donar: atractiu, personalitat. «Que passi ella al davant», li criden alguns! «Quan els funcioni als de la Torre d'Ivori ens hi afegirem nosaltres!», xiuxiuegen uns altres.

Tanmateix, si la ciutat no garanteix als joves els actius que ells consideren imprescindibles, els de la modernitat i la diferència, els que avui defineixen el trànsit d'una determinada edat a una altra, i ho fa amb convicció, els joves, perquè no els interessarà la ciutat, no vindran a la seva universitat. Desenganyem-nos: hi ha una edat en què fascina la possibilitat de pilotar la nau i aquí poden arribar a sentir-se com els tripulants d'un vaixell a la deriva. Per tant, no se li demani a la universitat el que només podrà donar amb el concurs del conjunt de la ciutat. Garantir l'èxit de la preinscripció universitària és, doncs, cosa de tots.

